

DE SET EN SET

El joc aquest

Manuel Castaño

És més probable que la ministra de Defensa ordeni la invasió de Gibraltar (per alguna humanitària raó) que no pas que el PSC parli amb veu pròpia a Madrid. Tot això que ens expliquen aquí, als catalans, a l'hora de demanar-nos el vot i la confiança –federalisme, reconeixement parlamentari, “el caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic d'un Estat espanyol eficient”–, per què no ho plantegen allà, en els òrgans pertinents del PSOE –del qual formen part des que van néixer, el 1978–, essent com diu Carme Chacón que és “un partido muy democrático con órganos que debaten las cosas”? Si això no tocava ni quan en les últimes eleccions generals, les

Ara, després de l'ensulsiada, ho tornaran a intentar, a veure qui els compra les seves ‘idees de progrés’ i el seu ‘nou pacte federal’

del 2008, van obtenir 25 diputats –i mai no en tornaran a tenir tants–, quan tocarà?

Georges Frêche, durant molts anys batlle de Montpeller i un dels últims grans polítics del PS francès, no tenia manies a l'hora de menysprear els electors en general –“de gent intel·ligent, n'hi ha del 5 al 6%... Jo faig campanya entre els imbècils i recullo vots a grapat”– i els electors catalans en concret: “Els catalans em fan cagar... però al cap de dos anys, vaig a dir-los: Déu meu, m'he equivocat, perdoneu-me; ells diran: que intel·ligent; em perdonaran, i em revalidaran per sis anys”. Sense tanta grolleria explícita, és la mateixa tàctica que aquí ha funcionat durant dècades. Ara, després de l'ensulsiada, ho tornaran a intentar, des de dalt i des de baix, a veure qui els compra les seves *idees de progrés* i el seu *nou pacte federal*, com si n'hi hagués algun de vell. I en trobaran, segur que en trobaran encara, de catalans que, inspirats pels mateixos bons sentiments patriòtics que ells estan menyspreant des del 1978, tornaran a lamentar el poc cas que els fan a Madrid.

EL LECTOR ESCRIU

El sou dels funcionaris

■ Els funcionaris estan pagant els plats trencats de les retallades del govern. Amb un sou congelat des de fa temps i rebaixat per la crisi, ara se'ls vol treure el pla de pensions i els ajuts socials. Són unes víctimes més de les famoses tisorades del govern de CiU, que demostra un cop més que no li importen gens les persones. Bé, específicament, algunes persones, perquè les que tenen més poder adquisitiu n'estan sortint ben parades de les decisions del govern: ja no hauran de pagar l'impost de successions i el gravamen de les rendes més altes. Però no només en sortiran perjudicats els funcionaris, sinó que també ens esquitxarà als ciutadans. Quina atenció rebrem d'uns treballadors de l'administració desmotivats perquè cada cop perden més poder adquisitiu? Per què han de pagar sempre els mateixos?

CRISTINA ROF SALA
Llinars del Vallès (Vallès Oriental)

Per què posar la X en la declaració?

■ Estem en moments de fer la declaració de la renda de l'any passat, i com en anys anteriors des de la CEE ens recorden de posar la X a la casella de l'Església. Hi ha qui critica aquesta mesura per capritxosa, que per descomptat no ho és, ans al contrari. I és que tots els ciutadans espanyols que no busquen tres peus al gat saben i reconeixen avui el gran compromís de l'Església catòlica amb els més necessitats. És a ells que els lliura tot el que té al seu abast, incloent-hi la vida dels seus missioners, per ajudar a mitigar les necessitats urgents que pateixen. És, sens dubte, un lliurament total a canvi de res; bé, de res no, encara que el canvi no és material.

Els que tracten obstinadament de desvirtuar avui

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

El vot de les discapacitats visuals a les municipals

■ El dret a vot és propi de les democràcies, dels sistemes de govern basats en la voluntat del poble; el dret a vot és universal, lliure, igual, directe i secret. Tot i això, en moltes ocasions els discapacitats visuals no tenen el vot secret garantit i han de votar assistits d'algú de confiança. L'any 2007 es va modificar la llei electoral i a partir del 2008 les persones amb discapacitat visual van poder començar a exercir el seu dret a vot sense ajuda (vot en Braille) a les eleccions generals, autonòmiques i europees; però les municipals, les més properes al ciutadà, han quedat sense regular.

Per tal d'exercir el seu dret a vot sense ajuda, la persona cega ha de trucar a un telèfon gratuït habilitat per a l'ocasió durant el període d'un mes i sol·licitar el vot accessible. D'aquesta manera, queda vetada als invidents la possibilitat de decidir-se a votar a última hora, com ho pot fer qualsevol altre elector. Per tot això, moltes persones amb discapacitat visual han hagut de votar acompanyats d'una persona de confiança que ha hagut d'agafar la papereta per ells: la llei electoral no els garanteix el vot secret i autònom.

El govern ha al·legat una major complexitat del sistema per a les eleccions municipals, però som molts els que considerem que un dret fonamental com aquest no es pot deixar de garantir.

Els discapacitats visuals han de poder votar en igualtat de condicions i el govern hauria de tenir previst un mecanisme que garanteixi el seu vot secret a les municipals. La impossibilitat de votar en secret a les eleccions de diumenge passat va afectar al voltant de 200 persones a Catalunya, per això és necessari desenvolupar un procés perquè els invidents també puguin votar en secret, de la mateixa manera que a la resta de les eleccions, en els comicis locals.

EUGÈNIA COMAS. Llagostera (Gironès)

aquesta realitat, és clar que mereixen el meu respecte, perquè accepto i els catòlics acceptem la pluralitat que ha d'existir en països democràtics. Però s'exposen al rebuig majoritari dels espanyols que consideren i accepten com a encomiable el seu treball al servei dels que pateixen i pateixen avui les conseqüències de la crisi, exemple palpable el comportament de Càritas. També, el de tots els catòlics del món que pateixen, en carn pròpia, les escames dels que menyspreen la llibertat i intenten, amb la violència que propicien, sotmetre'ls injustificadament, i que compten per

a tal fi amb cultíssims còmplies que, utilitzant diferents disfresses de pacifistes, els acorralen i sabotegen els seus actes religiosos arreu del món, incloent també l'Espanya d'avui.

Crec que tenim motius per marcar la X de l'Església catòlica en la nostra declaració, per ser un acte de bona fe i sobretot de respecte als qui, amb tan poc, fan felicitats molts, demostrant amb això la nostra indestructible fidelitat a principis religiosos, morals i ètics, que sens dubte ens identifiquen en el món com a país pioner de la solidaritat veritable sense la hipo-

tesia política.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Gràcies, hospital de Figueres

■ El dia 9 d'abril el meu pare, Joan, un senyor de 70 anys amb esclerosi múltiple avançada i altres problemes mèdics, va ingressar a l'hospital de Figueres. Aparentment no semblava res greu, només es veia tapat i mes xafat que de costum, però per a nosaltres això no era normal. En entrar, com sempre analítiques i veure de què es tractava, i al cap unes hores es va veure clar que havia tingut un infart. Ell era diabètic i segons em van dir aquestes persones no senten el dolor, ell deia que es trobava be. Bé, va estar dos dies a l'hospital de dia, controlat. He de donar les gràcies pel tracte rebut des del primer moment, doctora d'urgències, infermeres, les persones que el venien a rentar, tot van ser facilitats per acompanyar el nostre pare en aquells moments. Ens van facilitar manta, coixins, totes les peticions perquè ell estigués còmode. Per desgràcia, amb ell he passat molts dies en hospitals, sempre a Girona. Aquest cop, per tema ambulància no el van voler portar al Trueta, que és on sempre hem anat, però el dia d'avui dono gràcies perquè va ser tractat com un rei, que és el que es mereixia, i tot i que el dia 11 va repetir un infart i ens va deixar, sense patir, cosa que sempre hem desitjat, va estar ben atès i acompanyat, una cosa que jo valoro i agraeixo profundament, ja que en altres ocasions et sents impotent quan et tracten com si no tinguessis sentiments per aquelles persones que ja tenen prou amb el transcurs de la seva malaltia. Reitero les gràcies pel tracte donat i no ho oblidarem mai.

M. ROSA BRUGUÉS CULLELL I
FAMÍLIA CALABUIG
Bàsca (Alt Empordà)

EN SÍSIF

Jordi Soler

